

ג'נט גניסלב זכרה לברכה

ג'נט הסתלקה ממשפחתה, מחבריה ומהקיבוץ כולו. ג'נט שהייתה חברה שלי, נפטרה בשעה שהייתי בחו"ל, ולא זכיתי ללוותה לדרכה האחרונה ולנחם את לוי, את דניאלה, גליה ומיכי ואת יונתן והנכדות. בתקופה האחרונה, כשבריא אותה של ג'נט הלכה והתדרדרה, ברגעים הטובים יותר זכיתי לראות את ג'נט האוהבת את משפחתה, ג'נט הרוצה תמיד לקחת חלק במה שסובב אותה, ג'נט הזוכרת לשלוח עמי דרישת שלום לאריה.

ביום הולדתה השמונים של ג'נט, כשהיא מוקפת באהבת המשפחה והחברים קראתי את הדברים שאני מביאה כאן, והפעם כהספד על חברה אהובה.

בשנים האחרונות ג'נט משתתפת בחוג שלנו לספרות, ואנחנו בסיטואציה של מורה ותלמידה. אבל אני רוצה לדבר פה על הדברים שאני למדתי מג'נט. על זה אמרו כבר חכמינו בתלמוד: "מכל מלמדי השכלתי, יותר מהם למדתי מחברי, ומתלמידי יותר מכולם". ואכן למדתי רבות מג'נט.

בשנים הראשונות שלי בקיבוץ, ג'נט הייתה מנהלת חדר האוכל. אז עוד לא קראו לזה מנהלת, כי לא היה מקובל שאחד הוא מנהל ואחר הוא כאילו "עובד פשוט". את עבודת הניהול עשו ברוטציה, ואת תכנית השנתית של הענף היו כותבים על קופסת גפרורים... אבל ג'נט הייתה ממש מנהלת של חדר האוכל, ועשתה זאת במשך 13 שנים רצופות בלי רוטציה.

למדתי ממנה לא מעט פרקים בתורת הניהול: תכנון, וזה אמר תכנון היום-יום, תכנון שבועי, ותכנון לטווח ארוך. יום יום היה סידור עבודה של צוות שהיה מתחלף כל הזמן, וברובו התבסס על תורנים, שבאו לתורנותם כדי להיות ראש קטן. מעבר למסגרת עבודות יום יומיות, הייתה תכנית ניקיון יסודי לפני ימות השבוע, ועבודות אחרות שנעשו פעם בחודש. הביצוע היה על פי התכנון, פעם את המגשים של החומץ והשמן, פעם את הכסאות (גם מאחור ומלמטה!) ופעם פנלים וקירות.

האוכלים בחדר האוכל צורכים, בנוסף למזון גם כמות לא קטנה של מפיות. המפיות היו מגיעות בחבילות חבילות, והיה צריך להפריד אותן אחת אחת, ולקפל באלכסון פעם אחת ופעם שנייה. עבודה די משעממת, וגוזל זמן יקר. לג'נט היה פתרון יצירתי: היא הייתה מחלקת את חבילות המפיות לחברים ולחברות באסיפות, ואז אלה שלא סרגו או קלעו סלים מנצרים, היו מקפלים מאות מפיות. זה בוודאי היה לא פחות יעיל מהדיונים באסיפה.

לא אשכח איך ג'נט תכננה ובצעה את המעבר מחדר-האוכל הישן אל החדש, כשהמעבר היה לא רק למבנה חדש, אלא גם לשיטה חדשה שעדיין לא הייתה קיימת בתנועה הקיבוצית, לשיטה של הגשה עצמית. ומהתכנון אל הביצוע, עברנו לחדר האוכל החדש והעסק התנהל לתפארת. בשנה-שנתיים שבאו אחרי המעבר הייתה ג'נט, יחד עם יצחק עדר, האקונום, עסוקים יום יום כמעט, באירוח משלחות מכל התנועה הקיבוצית שבאו לחזות בפלא הגדול הזה.

חלפו להן 13 שנים של ניהול חדר האוכל (אף אחד אחריה לא שבר את השיא הזה שלה). אחר כך ג'נט עבדה בהנהלת החשבונות. זכורות לי הפעמים בהן הייתה ג'נט, ולפעמים יחד עם ג'וליה, נכנסות אלי כשהייתי מזכירה, כדי לדווח לי על מישהו אשר אינו נוהג כשורה, או חריגות אחרות שהן עלו עליהן בתוקף תפקידן, וחשבו שהיה עלי לדעת. ותמיד, בסוף השיחה הייתי שומעת מהן את האמירה: "בזה עשינו את שלנו, והשפתיים שלנו חתומות". כל כך הרבה למדתי מאמירה זאת.

חלפו שנים, ג'נט אינה עובדת כבר, גם בריאותה אינה טובה כעת, ובכל זאת, ג'נט לא מאבדת את רוחה הטובה. בכל פגישה שלי אתה, היא קודם כל שואלת אותי לשלומי ולשלום משפחתי. היא מקפידה להתקשר לחברים, ובעיקר לחברים שאינם בקו הבריאות לשאול לשלומם, ולעודד אותם. כשג'נט עונה לטלפון, הקול שלה צלול חזק ונעים. ושוב אני לומדת ממך ג'נט איך לקבל את החיים גם כשהם לא כל כך נחמדים אלינו.

ג'נט, מה לאחל לך ביום הולדתך השמונים? בריאות טובה, שלא תאבדי את רוחך הטובה, שתמשיכי ליהנות ממשפחתך, מהחיים לצדו של לוי, מהילדים ומהנכדות, ושתמשיכי לבוא לחוג לספרות.

חבל על דאבדין ולא משתכחין (ובעברית: חבל על אלה שאיבדנו ואיננו שוכחים).

תמר וולפין

